

Životopis Ludmily Prušové

Ludmila Prušová, sběratelka moudrých myšlenek a také vždy velice aktivní osoba. Ludmila Prušová se narodila manželům Františkovi a Ludmile Sedláčkovým 10. května roku 1940 v Oslavanech, v městské části zvané Havírna. V mládí byla členkou sokola, pionýra a stala se i členkou Československého svazu mládeže. V roce 1963 se paní Ludmila provdala za Ladislava Prušu, s nímž měla dvě děti, první dceru Evu v roce 1964 a v roce 1972 druhou dceru Ludmilu.

Přestože vyrůstala v době konce druhé světové války, mluví o svém dětství jako o šťastném období plném smíchu. Snad nejživější vzpomínky jsou ty, ve kterých hráli hlavní roli její kamarádi. Často také vzpomíná na ruské vojáky, kteří ještě před koncem války pobývali v Havírně. Mezi nejsilnější vzpomínky patří ta, ve které jí nosí jeden z vojáků na ramenu. Protože, jak paní Ludmila říká, její tatínek jí nikdy na ramenu nenosil. A velice ráda vzpomíná na polní kuchyni, kde společně se svou babičkou vařila pro členy armády, a také na to, jak její maminka, jakožto šikovná švadlena, zažívala kdejaké kalhoty. I když to byla nelehká doba, tak se i tenkrát dokázali smát a mít radost ze života. Nejvíce se se svými kamarády bavila při hře čampa a při jiných míčových hrách.

Již od útlého dětství měla Ludmila Prušová velice blízko k dětem. Už jako malá chodila dětem v Havírně číst pohádky. Proto nikoho nepřekvapilo, že šla studovat Střední pedagogickou školu ve Znojmě. Na této škole potkala spoustu přátel a stejně jako ostatní nadšené studentky obdivovala pana učitele Vítku, který se pro ni stal vzorem správného učitele.

Po absolvování pedagogické školy v roce 1958 začala učit nejprve na škole v Dolních Kounicích. Na tomto místě setrvala pouze jeden rok, protože pak musela na žádost oslavanského pana ředitele přestoupit do Měšťanské školy v Oslavanech. Na této škole působila jako pionýrská vedoucí a zároveň vypomáhala s výukou zeměpisu a biologie. Paní Prušová nám prozradila, že na začátku své pedagogické praxe na konci výuky čítávala dětem detektivky série CL. Mimo jiné také chodila s chlapci nacvičovat spartakiádu. Po ročním zastupování a čtení detektivek získala svou vlastní třídu. Malé žáčky si velice rychle získala, protože na začátku každého týdne psala na zadní stranu tabule básničku, a tu se děti měly možnost za týden naučit. Kdo se jí naučil a následně odrecitoval před třídou, dostal jedničku. Na oslavanské škole zůstala učit až do svého odchodu do důchodu v roce 1994.

Ludmila Prušová byla nadšenou členkou Československého svazu mládeže, a tak začala vážně uvažovat o vstupu do strany. Podala si tedy v roce 1963 přihlášku a stala se kandidátkou. Tuto přihlášku ale, nejen na doporučení svého budoucího manžela, velmi brzy stáhla. V roce 1964 se Ludmile Prušové narodila první dcera Eva. Kolega jí v té době kladl na srdce, aby svou volbu zvažila a opět přihlášku podala. To ale Ludmila neudělala, a za svou volbu si stála. Až po nějakém čase se dozvěděla, že tentýž kolega usiloval o její propuštění ze školy, protože v té době bylo její rozhodnutí považováno za velký prohřešek. Po srpnové revoluci v roce 1968 podepsal její manžel Ladislav nesouhlas se vstupem spřátelených vojsk do Československa. Následné události měly neblahý vliv nejen na její zdraví, ale také na společenské postavení rodiny. Po dlouhé době pocítila štěstí s narozením své druhé dcery Ludmily v roce 1972.

Svým dcerám chtěla paní Ludmila zajistit lepší budoucnost, a tak se v následujících letech aktivně účastnila různých spolků a organizací, například Svazu pro spolupráci s armádou ČSR, Svazu československo-sovětského přátelství nebo Sboru pro občanské záležitosti. Se členy tohoto sboru chodili dávat květiny tomu, kdo měl narozeniny a recitovali básně na svatbách nebo na vítání občánků.

V době, kdy pobývala v důchodu, jí byla několikrát nabídnuta možnost stát se kronikářkou v Oslavanech. Tuto možnost nejprve odmítala, ale nakonec v roce 2008 souhlasila a začala kroniku města psát. Jak sama paní Ludmila říká, psala jí vždy jako povídku jednoho roku. Psaní kroniky jí umožnilo po dobu dvanácti let uchovávat vzpomínky pro další generace.

Paní Ludmila svou práci milovala. Ani na chvíli by nezaváhala a zvolila by si profesi učitelky znovu. Vždycky byla a bude učitelkou celým svým srdcem.